

[Henry Christensen.]

som jeg i øvrigt har gjort det i udvalget, om den omstændighed, at man måtte imødekomme det synspunkt, jeg her har givet udtryk for, også bevirkede, at man skulle diktatorisk sige til funktionærerne, at hvis de selv i visse situationer og under visse betingelser havde ønsket sig holdt udenfor, måtte man ikke følge deres ønske i så henseende. Nu har man stillet forslag om, og det er jeg medforslagsstiller til, at funktionærerne i alle tilfælde er omfattet af tillægspensionsordningen. Jeg erkender, at det selvfølgelig er det mest rationelle, men man kunne godt rejse det spørgsmål, jeg her nævnte og overveje det; det var der måske nok nogen rimelighed i.

I øvrigt skal jeg ikke hæfte mig meget ved diskussionen om ændringsforslagene. Jeg tror, denne del af diskussionen står klart nok.

Jeg er enig i den bemærkning, den højtærede arbejdsminister gjorde til det ærede medlem hr. Adolph Sørensen om, at problemet vedrørende de unge enker ikke kan være noget stort problem. Nu skal en kvinde, som det er nævnt, være blevet gift meget tidligt for som enke i 25-26-alderen — når forudsætningen er, at ægteskabet har bestået i mindst 10 år — at være berettiget til enkepension. Men dertil kommer, må man føje til, at for at bevare retten til enkepension forudsættes det, at hun ikke bliver gift igen, og hvis hun bliver gift igen, kommer det nye ægteskab ind, og så beror det på, hvordan det pensionsmæssige stiller sig. Bliver hun ikke gift igen, vil hun i langt de overvejende tilfælde som lønmodtager komme ind under tillægspensionsordningen, og det betyder, at hendes ret til enkepension ad den vej i givet fald vil bortfalde. Jeg tror, dette problem er et meget lille problem, som ikke med rette kan føres som indvending imod enkepensionsordningen, som den er bygget op. Det afgørende for enkepensionsordningen er efter mit skøn to ting. For det første at pensionen står i forhold til de bidrag, som forsørgeren gennem en lang årrække har betalt, for det andet at den aldersmæssigt er tilknyttet som et tillæg oven på folkepensionen. Derfor må det altså også være folkepensionsalderen, der er afgørende for, hvornår retten til enkepension kan indtræde.

Jeg må efter disse indledende bemærkninger sige, at jeg beklager naturligvis stadig væk, at situationen er den, at den højtærede arbejdsminister, regeringen og regeringspartierne mener det nødvendigt at afvise vort principale ønske, som vi bestanding har fremhævet, om, at det skulle være en lov om en tillægspensionsordning til rådighed for hele det danske folk, der blev et resultat af arbejdet.

I de bemærkninger, den højtærede arbejdsminister gjorde, var der først og fremmest en henvisning til, hvad ministeren tidligere havde sagt. Ministeren gjorde gældende, at det, vi ønskede, krævede nye og omfattende overvejelser. Ministeren gjorde gældende, at det ville bevirke, at man måtte gå ud over overenskomstlovens regler, men den indvendig er ikke nogen indvending eller noget argument, der gør indtryk på mig. Jeg har ikke stemt for overenskomstloven. Jeg har netop beklaget, at folketinget har bragt sig i en situation, hvor et flertal føler sig bundet af en bestemmelse i overenskomstloven til at lave i første omgang et indsnævret forslag; og når den højtærede arbejdsminister og det ærede medlem hr. Hans Rasmussen henviser til, at det kræver tid, det kræver god og lang tid måske, at udarbejde ændringsforslag vedrørende de øvrige samfundsgrupper, vil jeg gerne sige, at det er jo ikke noget, vi er kommet med på et sent tidspunkt. Mit partis formand, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, fremhævede, da vi samledes i oktober måned, ved åbningsdebatten klart, at for venstre var det noget afgørende, at når vi kom til at stå over for tillægspensionsforslaget, var det noget, der vedrørte og blev til rådighed for hele det danske folk. Den højtærede arbejdsminister har altså vidst det og også vidst det, da han fik betænkningen tilstillet den 1. november. Det er ministeren, der har haft mulighederne og tiden og hele den nødvendige stab af dygtig sagkundskab til rådighed; det er ministeren, der har haft mulighederne for i tide at tilrettelægge arbejdet, således at folketinget havde kunnet få disse forslag om ændringer forelagt.

Når nu det ærede medlem hr. Hans Rasmussen og også den højtærede arbejdsminister var inde på spørgsmålet om, at det havde været rart at se forslag om ændringer